

1917

У СВІТЛУ ДАЛЬ, В НОВУ ДОБУ
НАМ ЖОВТЕНЬ ОСЯВАЄ ПУТЬ!

1987

МІСЬКИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 7 листопада 1987 року

№ 133 (3952).

Ціна 2 коп.

ШЛЯХОМ ЖОВТНЯ — ШЛЯХОМ РЕВОЛЮЦІЙНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ УРОЧИСТЕ ЗАСІДАННЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ І ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР

Сімдесятиріччю Великої Жовтневої соціалістичної революції було присвячене урочисте засідання Центрального Комітету Компартії України і Верховної Ради Української РСР спільно з представниками трудящих, громадських організацій, воїнів Радянської Армії, яке відбулося 5 листопада у Києві, в Палаці культури «Україна».

У президії — член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербицький, члени і кандидати в члени Політбюро ЦК Компартії України І. О. Герасимов, Ю. Н. Ельченко, Є. В. Качаловський, Б. В. Качура, В. А. Масол, В. П. Миронов, І. О. Мозговий, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. С. Шевченко, С. І. Гуренко, В. А. Івашко, Ю. П. Коломієць, В. Д. Крючков, Я. П. Погребняк, член Політбюро ЦК Соціалістичної єдиної партії Німеччини, голова Центральної комісії партійного контролю ЦК СЕПН Еріх Мюккенбергер, Голова Ради Національностей Верховної Ради СРСР А. Е. Восс. Тут же

— ветерани партії, учасники Жовтневої революції, громадянської і Великої Вітчизняної воєн, знатні трудівники республіки, діячі науки і культури, военачальники, зарубіжні гості, які прибули на ювілейні святкування.

Засідання відкрила член Політбюро ЦК Компартії України, Голова Президії Верховної Ради Української РСР В. С. Шевченко.

Урочисто звучать Гімн Радянського Союзу і Гімн Української РСР.

З доповіддю «Шляхом Жовтня — шляхом революційних перетворень» виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербицький.

Потім на засіданні виступили член КПРС з 1918 року В. І. Кисельов, бригадир шахти імені О. Ф. Засядька об'єднання «Донецьквугілля», депутат Верховної Ради Української РСР І. Ф. Манекін, учасник Великої Вітчизняної війни, двічі Герой Радянського Союзу генерал-майор авіації А. К. Недбайло, президент Акаде-

мії наук УРСР, академік, двічі Герой Соціалістичної праці Б. Є. Патон, майстер машинного доіння радгоспу Глобинського цукрокомбінату Полтавської області, депутат Верховної Ради СРСР Герой Соціалістичної Праці Г. М. Сисолап, голова правління Спільки художників УРСР, депутат Верховної Ради СРСР О. М. Лопухов.

Учасників урочистого засідання вітали піснери. Вони вручили членам президії квіти.

Під бойовими прапорами в залі з'являються представники Збройних Сил. Від імені захисників Батьківщини виступив командир з'єднання Червонопрапорного Київського військового округу полковник В. П. Васильєв.

Урочисте засідання ЦК Компартії України і Верховної Ради Української РСР, присвячене 70-річчю Великої Жовтня, оголошується закритим.

Під склепінням Палацу культури «Україна» урочисто звучить партійний гімн «Інтернаціонал».

(РАТАУ).

РАПОРТ СВЯТУ

16-й — ПЕРШИЙ!

Комсомольсько-молодіжний колектив № 16 сесії «Метизн-пластмаси» нашого універсального торгового об'єднання «Кіровоград» успішно виконав підвищені соціалістичні зобов'язання, взяті на честь 70-річного

ювілею Великої Жовтня. Молоді продавці, очолювані Валентиною Іванівною Бринзою (групномсорт Лариса Гора) реалізували понад план з початку п'ятиріччя товарів на 120 тисяч карбованців при зобов'язанні 100 тисяч. Важливо й те, що колектив працює без порушень трудової та фінансової дисципліни, широко використовує прогресивні методи торгівлі — самообслу-

говування, виїзди на ярмарки, на ферми та транспортні бригади господарств Кіровоградського району. Індивідуальне соціалістичне змагання очолюють кращі молоді продавці, комсомолки Т. Валігура, Т. Оберемок, Л. Гора.

Л. СКОЧЕНКО, секретар комітету комсомолу УТО «Кіровоград».

ПРИСВЯЧЕНО ЮВІЛЕЮ

Учора в обласній філармонії відбулося урочисте засідання обкому і Кіровоградського міського Компартії України, обласної і міської Рад народних депутатів, присвячене 70-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

У святково прикрашеному залі — члени і кандидати в члени обкому і міському партії, депутати обласної і міської Рад народних депутатів, ветерани партії, учасники революційних подій, громадянської та Великої Вітчизняної воєн, передовики виробництва, воїни Кіровоградського гарнізону. Для участі в роботі урочистого засідання прибула делегація Толбухівського

окружного Болгарської Комуністичної партії і окружної Народної Ради на чолі з секретарем окружного БКП Петром Ніковим. Серед інших гостей — представники трудових колективів братніх соціалістичних країн, які беруть участь у спорудженні Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд в м. Доліньський.

Урочисте засідання відкрив голова обласного обкому В. І. Желіба.

З доповіддю «Під прапором Жовтня, по ленінському шляху» виступив перший секретар обкому Компартії України М. Г. Саміляк.

На засіданні виступили

член КПРС з 1925 року, учасник встановлення Радянської влади на Україні П. О. Овчаренко, ветеран Великої Вітчизняної війни, повний кавалер ордена Слави М. І. Жосан, машиніст вуглерозрізу «Бандурівський» ВО «Олександрівський» Л. В. Колесник, ланковий механізованої ланки колгоспу імені Шевченка Ульяновського району Л. Н. Татчук, секретар Толбухівського окружного БКП Петр Ніков, оператор машинного доіння колгоспу «Союз» Знам'янського району Л. О. Куженко, ректор Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна О. Є. Поляруш.

Вінцем офіційної частини засідання стало виконання «Інтернаціоналу». Відбувся святковий концерт.

ПЛАКАТ О. ВОСОВО.

МОЛОДИЙ СПЕЦІАЛІСТ

Заврунтілись, закучерявілись поля довкруг села. Зеленими килимками облягли воли Червоне. На майбутній врожай засіпає земля з осені.

Клопотів нині у бригадира рілліної бригади Юрія БЕЗНОСЮКА вистачає. Але один з найголовніших — турбота про завтрашній налітний колос. Тому так часто можна побачити його в полі, на зеленіх врунах.

Прийшов молодий спеціаліст після закінчення агрономічного факультету Уманського інституту сільськогосподарства в Червоно за направленням позато-

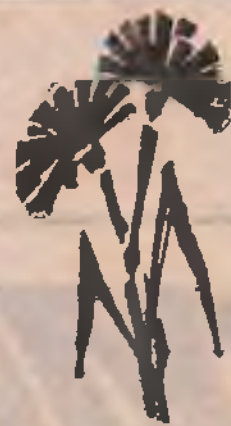
рік. І з перших днів зрозумів: добре працювати в господарстві з такою доброю репутацією і славою одного з найкращих господарств не тільки в області, а й за межами. Добре, але й відповідально: при високій культурі землеробства, яка є в колгоспі «Мир», видно найменші огріхи.

За два роки Юрій Безносюк підтвердив свої вузівські знання на практиці. Шанують хлопця в колгоспі: він депутат сільської Ради народних депутатів, голова комісії по боротьбі з пияцтвом. А те, що літопис Червоного фіксується сьогодні на плівці — теж заслуга Юрія: він керівник колгоспного фото-кіногуртка.

Вулиця ЖОВТНЯ

Гарнішає Червоне з кожним роком. Ось і напередодні ювілею Великого Жовтня, село відзначило народини ще однієї красивої сучасної вулиці. Десять нових будиночків вишикувались в один ряд у центрі села обіч широкої асфальтової дороги. Обгороджені рівними свіжоструганими штахетами, вкриті білим брижистим шифером, вони чистими вікнами світаються проти сонця, кличуть у гості.

На вулиці, яка віднині носить ім'я 70-річчя Жовтня, мешкатимуть молоді сім'ї. Од-

ФОТОРЕПОРТАЖ

ному з перших заяву із проханням надати житло правління колгоспу підписав воїновійтернаціоналіст, який допома-

70-річчя

гав афганському народові захистити завоювання революції, водієві колгоспу Володимирі Люльці, дружині Володимира, бухгалтер колгоспу Людмилі Люльці, уже дав лад новому домові.

Ключі від нових осель вручені також директору школи Вікторові Багатову, доярці Світлані Брунь, бригадирові рілліної бригади Юрієві Безносюку... Оживає вулиця, нарівняється дитячим гомоном.

Любить молодь своє село, підносить його славу широким працею. До слова сказати, сьогодні на всіх ділянках колгоспного виробництва працює близько сотні юнаків і дівчат.

Підсумки фотоконкурсу «МК»

12 лютого ц. р. було оголошено редакційний фотоконкурс, присвячений 70-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції. Сьогодні підбиваємо його підсумки.

Майже всі надіслані на конкурс роботи були опубліковані, але журі прийшло до єдиного висновку: очікуваної анти-

ності конкурс не викликав. Та й змістовний рішень більшості знімків, на жаль, також виявився не високим. Фоторобіт етюдного плану, надійшло чомусь найбільше.

Враховуючи ці та інші зауваження, журі вирішило першу премію не присуджувати. Володарями двох других призів визна-

но олександрійця М. ПАЛЬЧИКА за знімок, опублікований у номері «МК» за 26 травня, та кіровоградця В. ВЕРЕГЕННИКОВА (знімок угорі). Володарем третьої нагороди стане Б. БАБИЧ з обласного центру за знімок «Мрія» (номер за 11 серпня). Чотири заохочувальні призи одержать М. СІРОМАХА, Г. КОШКО, С. АНДРУСЕНКО та О. ШУЛЕШНО.

Журі конкурсу.

ПАМ'ЯТЬ

Із покоління «дітей війни»

— Як святкування Великого Жовтня вам найбільше запам'ятались? — із таким запитанням ми звернулись до майстра виробничого навчання СПТУ № 4 м. Кіровограда В. Г. ПРИХНА.

— Я належу до того покоління радянських людей, яке дуже точно охарактеризував український письменник Євген Гуцало — «дітей війни». Мені виповнилося десять років, коли почалася Велика Вітчизняна. Пам'ятаю дуже виразно окупацію. Жили ми тоді в селі Грізному Бобринецького району (нині це Компаніївський). Все господарство, яке було — корова, індики, кури — забрали чи вистріляли німці. Забирали не тільки худобу. Чогось дуже сильно запам'яталося мені, як забрали з нашої хати мандоліну. До війни батько дуже гарно грав на ній. Жили бідно, в нестатках, під владою чужоземців. Це гнітило. Але без перебільшення скажу: в нашій родині жила віра в Перемогу. Одного дня мама сказала мені: «Сьогодні, сину, празник Жовтня». Сказала тихо, з печаллю в голосі, але як засвітилася тоді моя душа! Від тих слів, здається, ще більше я став вірити: наша армія — непереможна. Ми знали — до нас повернеться світлий день, мир, радість, повернеться жовтневий демонстрації.

СЯЙВО ЖОВТНЯ

ВІРА

День новий, як нове передбачення,
Як надії розбуджений дзвін.
Вірю я: вирішальне значення
Для грядущого матиме він.
Споглядаю нове літочислення,
На жовтневі труджусь щільники.
Переймаюсь новітнім мисленням —
На свої і нащадків роки.
Якість мислення — якість творення,
Якість розуму, серця і рук.
Доки сонце і доки історія —
В грудях людства не змовкне, стук.
У майбутнього — власні виміри,
Але факт — на сучасний день:
Ми не мамонти, ми не вмерли,
Ми — негаснуче плем'я людей.
Вірю:

вишу врожайну — вижати
У прирідженному нашим рукам,
І новим поколінням — вижити,
І світанок новим рокам!

Леонід НАРОДОВИЙ,
м. Гайворон.

ЛЮБОВ

І МУЖНІСТЬ

Люби життя і свій народ, людино,
Плутин в майбутнє, не лайкайся біді.
Любов до небаж, до землі, до сина
Поєднується з мужністю завжди.
Любов і мужність сяють, наче квіти,
На всій землі, оквалений святій.
Любов і мужність — батьківщини діти,
Вершина щастя в нашому житті.

Оксана СТЕПАНЕНКО.

с. Злинка,
Маловисівський район.

К тільки не називаємо ми Ленінград: «твординею» і «нескореним містом», «північною Пальмірою». А ще — «колискою революції». Саме це, останнє визначення, здається найбільш емким і значущим. Тут, на березі

НА ЗЕМЛІ

зустрілися учні і молоді. Були серди-

Неви, було написано першу сторінку історії країни Рад, тут, разом із залізницею «Аврора» розпочався нова ера — Рівності, Братерства, Свободи.

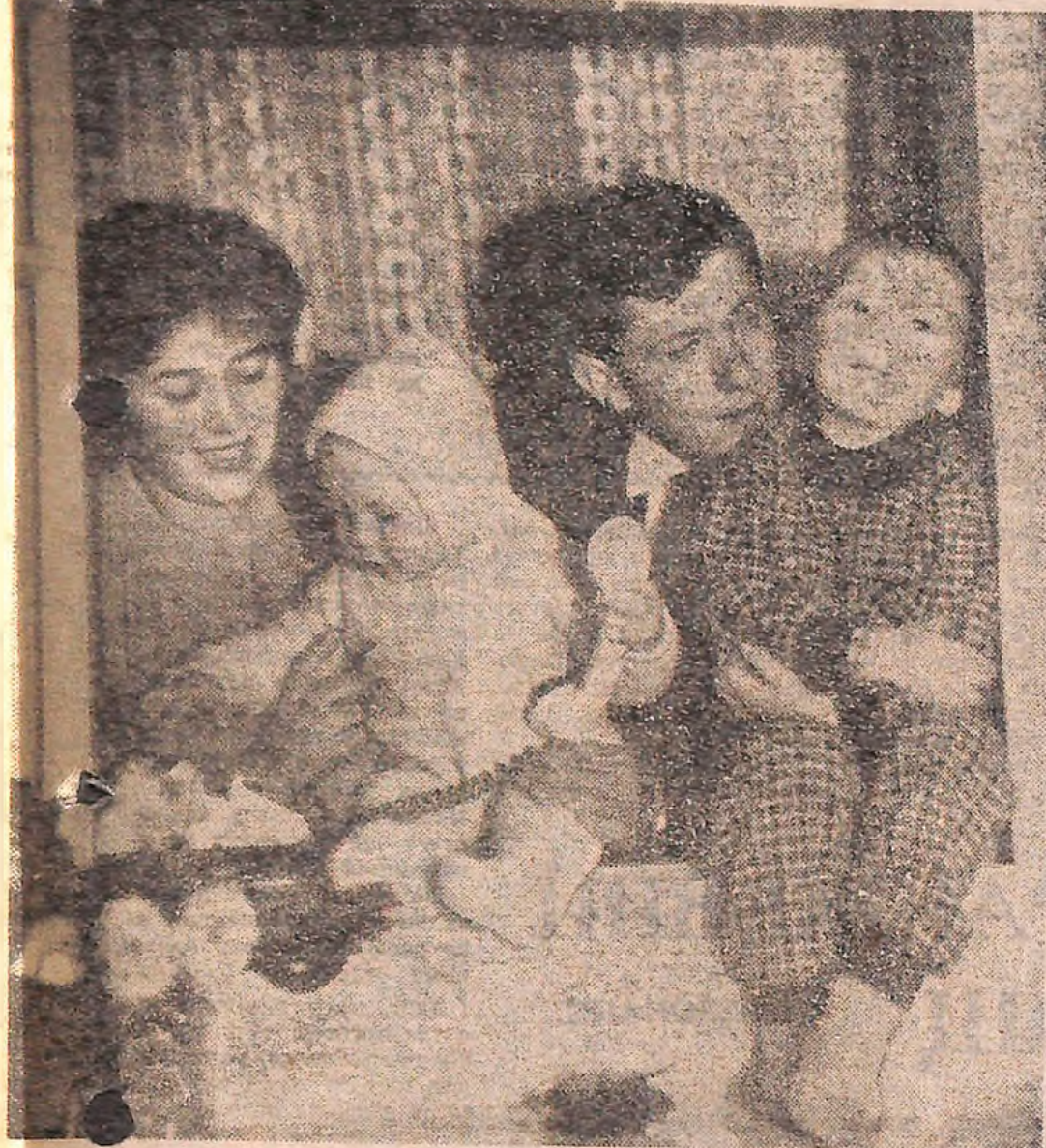
По Невському проспекту на Двірцеву площу їли тачанки з кулеметами, бронетранспортери. Одночасно з різних районів міста сюди примували колонні учасники Всесоюзного зльоту. Вони жили там вулицями, якими в жовтні 1917 року до Зимового палацу рухалися залозні робітники — червоногвардійці, солдати і матроси революції. Серед кращих представників молодого покоління піпала честь представляти товаришів у Спілці їх священик землі були й наші земляки: Валерій Рябокінь, Любов Ерьоміна, Тамара Лавренко, Сергій Лавренко та Володимир Іванов. Координатор і штатс-директор

70-річчя

сам згадують народом захи-
щати революцію, а
тоді колгоспу Володимирів
Діагні. Дружина Володимира,
бухгалтер колгоспу Людмила
Діагні, уне дає лад новому

Вони від ноліх асаль аду-
чати також директорів школи
Вікторів, багатому, доярці Світ-
лані Брунь, бригадирів ріль-
ничі бригади Юрія Безносу,
бу... Олександр вулиця, наповню-
ється дитячим гоном

Любить молодь селі село,
віднести його славу широю
працю. До слова сказати, сьо-
годні на всіх ділянках кол-
госпного виробництва працює
близько сотні юнаків і дівчат.

Мі фотографували мо-
лоде подружжя Оле-
гу і Юрія Добровольських
на їхній батьківській хв-
ні. Малий Юрик довго апи-
рився, не хотів позувати перед об'єктивом,
Зате Яринка погоджувалась охоче. На-
віть із телефоном на підвіконні. І нічо-
го іншого чути в надуманості компо-
зиції!

А напередодні Жовтневих свят ми за-
тефонували в Червоне голові сільсь-
кої Ради народних депутатів Юрієві
Добровольському. Телефонну трубку
підняв секретар партійної організації
колгоспу О. Бандура:

— Добровольського запитуйте? Його
заважко застати в будинку сільсь-
кої Ради. Справа в тому, що готується
завтра проводити урочисті збори кол-
госпників, присвячені мвілею. Турбот у
інших сільради, самі розумієте... А ще
ж вручатиметься Почесна грамота...

— Вітаємо нас, читали повідомлення

ПОЧЕСНА ГРАМОТА

в пресі. Сам Добровольський уже пере-
брався в нову оселю?

— Так. Дофарбовували вікна потавчо-
ра. Будуть тепер бабуся й прабабуся
скупати за онуками.

— Нічого, це ж в одному селі... Ше-
раз. Володимире Олександровичу, дозво-
льте привітати всіх трудівників колгоспу
«Мир» із високою нагородою.

— Спасибі.
За велику роботу по будівництву жит-
ла, об'єктів соціально-культурного при-
значення та благоустрою Указом від 28
жовтня 1987 року село Червоне Гайво-
ронського району нагороджено Почес-
ною грамотою Президії Верховної Ради
Української РСР.

с. Червоне,
Гайворонський район.

НЕБО — РІДНИЙ ДІМ

ФЕОФАН ОЛЮКА НАРОДИВСЯ У БУРЕМНОМУ
СІМНАДЦЯТОМУ РОЦІ, З ЯКОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ
І ІСТОРІЯ КРАЇНИ РАД — ПЕРШОЇ В СВІТІ
ДЕРЖАВИ РОБІТНИКІВ І СЕЛЯН.

ЛЮТЧИК штурмової
авіації Ф. І. Олюка
здійснив 197 бойових ви-
льотів.

В один з таких вильотів
мали завдання підтриму-
вати кавалеристів четвер-
того корпусу, що насту-
пав у районі Моздока.
Штурмовики успішно ви-
конували завдання, повер-
тались на аеродром. Рап-
том з-за хмар вибулькну-
ли фашистські винищува-
чі. По-злодійському не-
сподівано напали вони.
Літак Олюки було підби-
то, поранено пілота і по-
вітряного стрільця Вікто-
ра Фомичова. Машина
втратила керування.

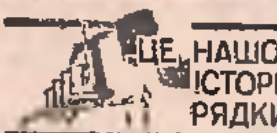
— Невже доведеться
робити посадку на тери-
торії ворога! — майнула
думка у льотчика. — Ні,
треба будь-що дотягти до
своїх!

...ІП з ножною хвили-

ною втрачав висоту. Олю-
ка у надзвичайно важких
умовах місцевого рельєфу
(нависло сільське сільське
зір — суцільні піщані гор-
би) посадив літак. Тут їх
і знайшли партизани.

Потім були курси ко-
мандирів ескадрильї, а по-
закінченні їх — вила-
дацька робота на тих же
курсах. Комуніст віддавав
усі свої знання, уміння і
бойовий досвід для підго-
товки висококваліфікова-
них кадрів для фронту.

Та не може ветеран жи-
ти бездіяльно. Він часто
зустрічається з молоддю,
ділиться спогадами про
буремні роки війни, роз-
повідає про мужність, ге-
роїзм і вірагу своїх од-
нополчан, виховуючи юна-
ків та дівчат в дусі любо-
ві до соціалістичної Ві-
тчизни, за яку пролито
стільки народної крові у
боротбі з німецько-фа-

шистськими загарбниками.
Його син, Микола Олю-
ка, закінчивши свого часу
Світловодську середню
школу № 3, успішно склав
вступні екзамен у вище
військове авіаційне учили-
ще. Перейнявши в спадок
льотну естафету, Олюка-
молодший, нині вже ма-
йор, гідно продовжує спра-
ву покоління розсників
Великого Жовтня.
М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учасник Великої Вітчиз-
няної війни.

«Д ОРОГІЯ товариш. Де-
дов Василь Федоро-
вич!

Світнувши сімдесятіріч-
чя Великої Жовтневої со-
ціалістичної революції,
надіслася Вам полум'яне
комуністичне привітання і
сердечне — поздоровлення.
Ви належите до того поко-
ління радянських людей,
яке здійснило найважливі-
шу в історії людства ре-
волюцію, в жорстоких бо-
ях з внутрішніми та зов-
нішніми ворогами відсто-
яло здобутки Жовтня, зро-
било перші, найважливіші
кроки на шляху будівництва
соціалізму...»

Василь Федорович з хви-
люванням читав лист з
привітаннями Центрального
Комітету КПРС, котрі на-
дішлися на його адресу. А
жартівливо на його дивив-
ся молодий парубок будо-
вельця, під яким гарцював
вороний.

Так тож — Василь Фе-
дорович тільки молодий...
Про що згадав тієї миті
колясничий вершник рево-
люції?

Чи не прозвали пункт п
Білоусівград? У лютому
сімнадцятого? Зайди його
двохтисячпятирічного ляска
ав кілька днів у складі
Третього гусарського Ім-
ператорської Вечності
Катерини Другої Дубенсь-
кого полку відправили на
румунський фронт? Відра-
нили, аби битися до остан-
ньої краплі крові «за
Царя і Вітчизну». А може,
березень сімнадцятого, ко-
ли закінчилися тільки «за
Вітчизну», адже Миколу
Другого вже було сини-
то?

А чи не жорстокий ви-
смілювався, коли при-
йшов Василь Дедов запису-
ватися до Червоної гвар-
дії, або двадцятих, коли
перше зустріч Семона Ми-
хайловича Будьонного.

— Шр за кінці під тобою,
хлопче? — запитує коман-
дир Першої Кінної.

— Буяні! — швидко відпо-
вів першинець.

— З твоїм Буяном усіх

ВЕРШНИК

ворогів з землі російської
попавсясьмо! — посміх-
нувся у пуса Будьонний,
прохаживши по стріні.

А може пригадав Василь
Федорович той вугільний
вагон, на якому разом із
Семеном Михайловичем
добрався зі штабу армії
до рідного Білоусівграда?
І як несли їх обох на ру-
ках під завішаним аж до
театру...

І раптом заринувся стар-
ий навалерист, пригадав-
ши Сальський степи, нолі
під Батайськом зустріли
Білу гвардію. З одного бо-
ку лумало «Біла» гвардія,
путь твоїх висок, черному
дупу — груди і ниски, а з
іншого — «Ми — красні
навалеристи...» А потім —
тіллі постріли та дзвін
шабеланий. Чимало часу
промайнуло з тієї пори,
але пам'ятає Дедов пере-
ношене обличчя генерала
Шкуро і його маузер впри-
тул. Та не встиг білий ге-
нерал і апаз зрублений
шаблем Василя Дедова.
Тільки бурну генеральську

він встиг підхопити нахо-
ду, як трофей. А після
бою шунав він Шкуру се-
ред обитих... І не знай-
шов. Адже пораненого ге-
нерала підхопили залишки
Білої гвардії, доставили до
Новоросійська, із «Проца-
вай, Росіє! Назавжди».

У тридцять першому
прийшов Дедов до Кірово-
градського кінного пла-
шку, де прицілював десять
років. А 22 червня сорон
першого він подав лаяну і
відправився доброволь-
цем на свою третю війну.
І не знав Василь Федоро-
вич, крокуючи по Красній
Площі 7 листопада найви-
шого посинного року у скла-
ді кінної армії генерал
Доватора, що ледь під
Москвою б'ється його пер-
ший син. Т-4, якого назвали
на честь Будьонного —
Семеном. Не знав і те, що
через кілька місяців син
загинув, а його місце зайняв
дочка — дев'ятидмитрич-
ка Тетяна...

Не будемо лаяжати
стирому навалеристові,
червоному, вершнику ре-
волюції, радювому Дедову
васілю Федоровичу, не-
хай поспидить він щоднини,
хай пригадає усе пережит-
е за півстодіть дев'ять
років свого життя.

С. БОНДАРЄВ.
Фото В. ГРИБА.

ВТНА

Я К тільки не називаємо
ми Ленінград: «твер-
днцем» і «нескореним міс-
том», «співачкою Пальмі-
рою». А ще — «екосіонно
революції». Саме це, ос-
таннє визначення, здаєть-
ся найбільш емким і зна-
чущим. Тут, на берегах

НА ЗЕМЛІ, ОСВЯЧЕНІЙ ІСТОРІЄЮ

ЗУСТРІЛИСЯ УЧАСНИКИ ВСЕСОЮЗНОГО З'ЇЗДУ КОМСОМОЛЬЦІВ
І МОЛОДІ, БУЛИ СЕРЕД НИХ І ПРЕДСТАВНИКИ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

Неви, було чини... пер-
шу сторінку історії Країни
Рад, тут, разом із залпа-
ми «Аврора» розпочалася
нова ера — Рішосіє, Бра-
терство, Свободи.

На Ленінському проспек-
ту на Дніпрову ялину іла-
ла тачанка з учасниками.
Білоєтратиспортери. Одно-
часно з рішних районів міс-
та сюди прямували коло-
ни учасників Всесоюзного
з'їзду. Вони йшли тими
випилями, якими в жовт-
ні 1917 року по Зимового
наздоу рухалися залпа-
робітників — червоногвар-
дійців, солдатів і матро-
сів революції. Серед кра-
шох представників моло-
дотріє злила честь при-
ставати товаришів...
Співачка співачка...
була й ладі...
серій Рябокінь. Любо-
в'яніна, Тамара...
Лаври-
ненко, Сергій...
то Володимир Гайвор...
хататор і...

ор з... імену Шеп-
ченка Ульяновського ра-
йону. Вчорашній війн-ін-
тернаціоналіст, кавалер
ордена «Трудової слави»,
член бюро райкому
ЛКСМУ. Нинішнього року
комсомольсько-молодіж-
на механізована ланка, в
якій він працює, збрала
по 48,7 центнера зрпаних,
по 47 — кукурудзи, а
зерно, по 29 — насіння со-
вощинки.

Успішно плоралася з со-
ціалістичними зобов'язан-
нями, якітими на честь
70-річчя Великого Жовтня,
у штампувальниця і зна-
м'яніна Люба Ермоїніна.
Вона — депутат міської
Ради.

Ай Сергій Жорновий —
майбутній інженер. Разом
з товаришами широку пра-
цює у складі студентсько-
го комсомольського з'їзду,
зберігає об'єкти на се-
лі. Нинішній з'їзд на
випилях має почесні

відзнаки ЦК ВЛКСМ та
ЦК ЛКСМ України...
Дії перебували в Ле-
нінграді запам'яталися на-
шим землякам надовго.
Маніфестації і зустрічі з
трудівними колективами,
молодіжні вечори і дис-
кусійні центри. До речі,

про дискусії. Цього разу
саме вони були в центрі
уваги Всесоюзного з'їз-
ду. Тамара Лаврикєнко
стала учасником розмови
про формування патрі-
стичної свідомості у підрос-
таючого покоління, своїми
думками щодо интернаці-
онального виховання поді-
лилася Валерій Рябокінь.
Багато нового для себе
відкрив і Сергій Жорно-
вий — учасник «круглого
стола» переможців міжна-
родного конкурсу студент-
ських робіт.

Дискусії завершено. Та
незабаром вони відновля-
ться. Адже повернувшись
до дому, делегати Всесою-
зного з'їзду неодмінно об-
говорюватимуть його під-
сумки в своїх комсомоль-
ських організаціях. Бо
з'їзд — це тільки початок
нестинкої роботи.

М. ПОЛІЩУК.

ПАМ'ЯТЬ

Комсомольський

девіз

Із Василем Дзюбою, то-
нашем третього механо-
сладального цеху № 3
ВО «Червоної зірки», я зу-
стріся перед початком
зміни. Хлопець янрав на-
годжував верстати з ЧПУ.
На запитання: яне з Жовт-
невих свят йому запам'я-
талоса найбільше, відпо-
вів без вагань:

— Звичайно, нолієй ни-
нїшнього року. Він став
подвійною радістю — не-
щодавно комуністи об'єд-
нання одночасно прийня-
ли мене кандидатом у чле-
ни КПРС.

Мій колега, прекрасний
товариш, теж кандидат у
члени КПРС Валерій Мі-
рошніченко підійшов то-
ді, прийтав і сказав: «Те-
пер нам, друже, треба пе-
рогнати свої соціалістичні
зобов'язання. Повинні Жов-
тень зустріти значними
результатами у праці».

У нас славі традиції.
Рекомендував кандидатом
в члени КПРС мене
В. В. Маноський, наш
старший майстер. Працює
він на заводі понад 30 ро-
ків. Завжди у віллі від
роботи хвилями розповідає
про історію становлення
підприємства, про комсо-
мольців 40-х і 50-х. І тому
намагаємось ми не слова-
ми, а конкретними спра-
вами примножувати успі-
хи комсомолів, яна на на-
шому заводі об'єдналася в
спільчанську організацію
ще в травні 1922 року.

Гітарист та керівник групи Євген Хавтан грав спочатку у «Рідкісному птахіві», а потім, після зустрічі з ударником Павлом Кузіним та саксофоністом Олександром Сте-

І Сухачову, мабуть, не довелося б переходити в «Бригаду С», коли б зі станції Юність Комсомольська Тюменської області не прийшла до Москви Жанна Агузарова. Вона провадилась на вступних іспитах до акторського відділення інституту

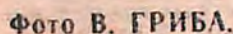
хлопців з «Поєстскрипу-
ма» своїм голосом і нос-
тальгією по музиці 60-х
років. Група змінила на-
зву на «Браво» і почала
стрімкий зліт до успіху.
Алла Пугачова, почувши
на касеті пісні групи —
«Кішки», «Жовті черви-
ки», «Зоряний каталог»

Можна порівнювати «Браво» із «Секретом», який теж стилізується під шістдесяті. Але якщо лівінградці іронічно іміту-

Жанна Агузарова, яка часто пише тексти до пісень, в одному з інтерв'ю

казала, що її вже не задоволюють прості дрібні вірші. Навкруті над усе змінилося, і пісні «Браво», на думку Жанни, повинні віддзеркалювати ці зміни. Музичний критик А. Артем'єв писав, що в музичні «Браво» є особистий фактор. Ширість, живий людський перш... те, що дозволяло відчуті у неперетяжінні пісенній те, що «мой синтетизмі малячкі сегодня не со мной», друку.

В. ШИЛО

то приходьте на перший обласний фестиваль авторів та виконавців самодіяльних і туристських пісень, який відбудеться 14—15 листопада в Кіровограді в будинку культу-

ри виробничого об'єднання «Радій» (колишнього заводу радіовиробів).
Початок 14 листопада — о 14 годині, 15 листопада — об 11 годині. Вхідні квитки можна буде купити на місці.

но. Цим хлопцям ніхто не в'яже рук — худрала нудьгує, хапается за голіву, однак на сцену естетично малокровну творчість все ж пропускає. І громадськість не влаштує облав на клепанних парубків — обминає місце їхньої товчучки байдужісенько. А міліція ж як спробує скрутити, то й сама в калюжу садє. Тут ідуть прямо хронікальні кадри. Глядачеві однаково незручно й за дурнуваті фізіономію та плоскі репліки гребенястого пака, й за не менш безглузді пояснення міліціонерів.

Для Кості (його грає лі-
дер групи «Аліса» К. Кін-
чев) товариство покидає
який посилає красти — не-
вершина мрій. І в розби-
тому автобусі він почує не-
тому, що так йому подо-
бається. Він ще не настіль-
ки не при своєму розумі,
щоб по вуха захряснути в
компанії, де навіть дівчи-
ні не обов'язкові (хіба що
для штурханів пару три-
мають). Але Костя не мо-
же жити вдома. Несила пі-
ти одним дахом із батьком
(Ю. Цапник), чия стави-
лення до спиртного викли-
кає огиду. Наприклад, про-
тверезівши від того, що

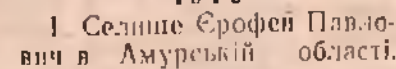
А чи є таке життя? Безрадісні перспективи для сімейства Лаушких — життява, не кіношна правда. Суб'єкт, що заперечує кидас через голову вичину, мов партнера в спортивній боротьбі, так само елементарно турнею остю під колеса мотоцикла. При батенькові - алко-лікові Семен і вистроєні дворах і завулках. Ося-їні вогні уявної тріум-фальної арки (єдиного ро-мантичного елементу у хорсткій, майже докумен-тальній стрічці) як символ доживого Костиного ус-іху на сцені, як символ доживого єднання рід-них душ нечутно й хутко-ануть, бо вони — не з'я-ього життя. Вони — да-їнших людей. Питання ільки в тому, яких серед-дас більше. Думаємо про-е? Значить, фільм не про-тайпун просто барвистим-тетеликом.

Н. ДАНИЛЕНКО.

Перший тур показав, що

Дуже приємно було побачити серед наших учасників лідерів минулорічного конкурсу «Ерудит» — Е. Володимирську, В. Меченорену, В. Манойленку, І. Чорнозіану. Раді, що зацікавили нинішнім турніром нових читачів. Загортаємо вашу увагу, шановні друзі! на те, що до вікторини є шанс підключитися навіть після пропуску початкових етапів.

О. ФОРОСТЯНИН (Світловодськ), Л. БЛЯШКО (Вільшанка), Л. ЛУЦЕНКО (Осм.) Побузьке Гетьманівського району
О. БІЛЬЧИЧ (Олександрія), О. ГЕЦУ (м. Білжича Добровеличківського району), В. НЕЧИПОРЕНКО (Знам'янка), І. ЧОРНИЙ (Ван.)
В. КОЛЕСНИКОВ (Володимирський), З. ЛЕБЬ, О. КУЛІШОВ (Луги — Кіровоград) —
присвоїв В. КВІТКА (с. Прогноз).

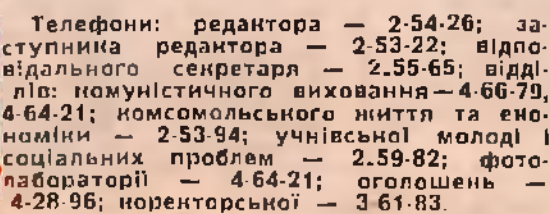

конверті робіть позначку
«Конкурс — Ерудит».

Л. РИБАКОВА

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

На украинском языке.

Дружарня (мені) Г. М. Димитрова

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва
«Кіровоградська правда»

Ніровоградського об'єкту

м. Кіровоград, вул. Єнінськ. 2.